kui underwits. Mis nůůd heaks nõuks? mõllematel jooksis palla wessi mõda selga mahha, agga te mis tahhad lehm piddi lůpsetud sama. „Agga piddage ommetige lehm kinni, muido on meite wimane tund lõnud", útlesin ma pahha melega. „Ta metsaloom kissub mo kåed kõie otsas werriseks, agga ma ei jõua temmaga keddagit tehha", wastas underwits wårrisewa heålega.

Siamale ollid need kaks Dani wahti naerdes pealt wadanud, agga kui meite hådda ikka suremaks låks ja lehm půsti hånnaga underwitsa lohhinal kõie otsas tagga weddades minno peale tahtis tulla, årkas liggimese armastus nende sůddames, nad pannid omma půssid pu naeale seisma ja tullid rõõmsa någgodega kåssa õerudes, meid appi. „Kas meie ei tohhi mitte nattuke aidata, illusad lapsed kůssis teine. Minna ei wastand sõnnagi. Need mõllemad Daanlased wõtsid lehma nago kruide wahhele ůks sarwist ja teine hånnast ja minno underwits weel ůllelia, kõiest; minna issi kůkkitasin ennast rutto mahha, surrusin pea wasto uddarat ja hakkasin kõigest wåest lůpsma. Ja wata, Jummala õnnistus olli mo tõõ jures, ůhhe lůhhikese aeaga olli lůpsik tåis, ma tånnasin waikse heålega, teggin ůhhe nikso ja låksin mõnne sammo koddopole.

Minno raske tõõ olli nůůd kůl tehtud, agga mitte nenda minno underwitsaga. Na kui ma jubba ette kartsin, olli temma illus någgo ja sirge kehha nende Daanlaste silmad, omma peale tõmmanud! ůks neist lõi omma kåe temma kehha ůmber ůtteldes: „Ilma maksuta ei olle siin mailmas ůhtegi!" ja tahtis tale suud anda; ja teine kargas, omma suud higgist puhtaks půhkides, sellesamma nõuga minno pole, omma palka pårrima.

Ůks silmapilkutus underwitsa ja ůks pea nikkutus minno poolt, andsid meite mõtted wastastiko teine teisele teada, mõllematele kargasime meie korraga, ůhhe kåega nende kurko ja teisega tõime půstulid põuest wålja, neid meite ees lůkkates ja půstulid winnas kuklatagga hoides, ůtteldes: „Minge agga eddasi